

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/10/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123012806
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2123012806.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Andrey Kondllovej a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 19.10.2023, č.k. 0T/183/2023-74, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.04.2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 19.10.2023, č.k. 0T/183/2023-74, rozhodol o obžalobe podanej na obžalovaného A. B. tak, že ho uznal za vinného, že

10. septembra 2023 v čase približne o 21:55 hod., po predchádzajúcej konzumácii alkoholických nápojov, viedol v meste Trnava po ulici Veternej ako vodič osobné motorové vozidlo značky Opel Astra s evidenčným číslom C., kde bol zastavený a kontrolovaný policajnou hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave a pri kontrole bola u neho dychovou skúškou prístrojom AlcoQuant 6020 plus číslo A409889 v čase o 21:55 hod. zistená hodnota 1,09 mg/l alkoholu v dychu (2,27 ‰) a opakovanou dychovou skúškou mu bola v čase o 22:15 hod. zistená hodnota 1,06 mg/l alkoholu v dychu (2,21 ‰),

teda vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, inú činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, čím spáchal prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.

Za to mu súd uložil podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmienene odložil. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona uložil obžalovanému obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok. Podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona uložil obžalovanému povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanému aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 4 (štyri) roky.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie na hlavnom pojednávaní, ihneď po jeho vyhlásení prokurátor, a to v neprospech obžalovaného čo do výroku o treste. Obžalovaný sa vzdal práva na podanie odvolania, a to aj v mene oprávnených osôb.

Podané odvolanie prokurátor bližšie odôvodnil podaním zo dňa 14.12.2023, v ktorom uviedol nasledovné (skrátene).

Ak by prvostupňový súd aplikoval zásady upravujúce ukládanie trestov správnym spôsobom, nedospel by k záveru, že na dosiahnutie účelu trestu v prípade obžalovaného je postačujúci trest odňatia slobody

nespojený s priamym výkonom trestu odňatia slobody, hoc aj s probačným dohľadom a uložením primeraných obmedzení a povinností.

Prvostupňový súd bližšie neozrejmil, z akých dôvodov sa mu nepodmienečný trest odňatia slobody pre obžalovaného, v čase vydania trestného rozkazu, ako prísny nejavil, a následne po vykonaní hlavného pojednávania, takéto nahliadanie na nepodmienečný trest odňatia slobody súd získal, a to aj napriek tomu, že v čase medzi vydaním trestného rozkazu a vyhlásením rozsudku, nedošlo prakticky k žiadnej zmene skutkového, resp. právneho stavu v prospech obžalovaného.

Prvostupňový súd sa pri úvahách o treste pre obžalovaného v neprimeranej miere oprel len o okolnosti viažuce sa k osobe obžalovaného, i to nie komplexne. Osoba páchatel'a je totižto len jedným z komponentov vymedzených zásadou individualizácie trestu obsiahnutej v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona, na ktoré je súd pri ukladaní trestu povinný prihliadať. Pri ukladaní trestov je pritom nevyhnutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženej všetkých zásad obsiahnutých v ustanovení § 34 Trestného zákona (k tomu primerane rozsudok NSSR sp. zn. 6To 7/2016).

Pokiaľ ide o osobu páchatel'a, túto je treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach, pričom nemožno opomenúť možnosť jeho nápravy. Obžalovaný sa skutku, ktorý mu je kladený za vinu dopustil ako vodič motorového vozidla, ktoré viedol v čase, kedy bol preukázateľne pod vplyvom alkoholu. Z dokazovania vykonaného počas prípravného konania, a následne na hlavnom pojednávaní pritom vyplynuli také skutočnosti, na základe ktorých možno predpokladať, že obvinený je osobou, ktorá požíva alkohol pravidelne a vo zvýšenej miere. Poukazuje na to, že obžalovaný sám potvrdil svoje problémy s alkoholom minimálne v minulosti tým, že sa doznal k protialkoholickému liečeniu, ktoré mal absolvovať v roku 2015 (v rámci výsluchu obvineného v prípravnom konaní uviedol, že sa liečil v roku 2009). Toto liečenie sledovaný účel zjavne nespĺnilo. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní verbalizoval, že alkohol nepožíva, a skutok, kladený mu za vinu považuje za skrat. Prokurátor je názoru, že okolnosti, za ktorých obžalovaný alkohol požil, jeho množstvo a časový horizont, za ktorý toto množstvo požil, nasvedčujú skôr pravidelnému požívaniu alkoholických nápojov. Pre upresnenie, obžalovaný požil alkohol vo "všedný deň" v tom zmysle, že nebol účastný žiadnej oslavy, prípadne inej spoločenskej udalosti, kde by sa požívanie alkoholických nápojov "predpokladalo" a spoločensky tolerovalo. Obžalovaný vypil relatívne veľké množstvo alkoholu v pomerne krátkom čase. Podľa jeho vlastných slov vypil v priebehu pol hodiny 1 liter vína.

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného, treba tiež uviesť, že v minulosti, aj keď v dávnej a počas minulého režimu, mal osobnú skúsenosť s trestným konaním, kedy bol rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 14.07.1987 odsúdený pre trestný čin podľa § 132 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v tom čase platného a účinného (Rozkrádanie majetku v socialistickom vlastníctve). Z evidenčnej karty obžalovaného je zistiteľné, že v minulosti sa dopustil celkovo 7 priestupkov, pričom vo všetkých prípadoch išlo o priestupky spáchaných v cestnej premávke, spočívajúcich najmä v prekročení najvyššej povolenej rýchlosti v nie zanedbateľnej miere, a to aj v obciach. Poukazuje na priestupok, ktorého sa obžalovaný dopustil dňa 03.04.2014. Obžalovaný v prípade uvedeného priestupku porušil povinnosť účastníka premávky ukotvenú v § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z., kedy bol ako účastník premávky pod vplyvom alkoholu ako cyklista. Z evidenčnej karty vodiča tak vyplýva, že obžalovaný nie je práve najdisciplinovanejším vodičom, čo v spojení s pravdepodobným sklonom k pravidelnému užívaniu alkoholických nápojov, zásadne zvyšuje nebezpečnosť skutku kladeného mu za vinu, a takisto aj riziko recidívy.

Pokiaľ ide o zavinenie, obžalovaný sa skutku bez akýchkoľvek pochybností dopustil v najzávažnejšej forme, a to forme priameho úmyslu, kedy bezprostredne potom, čo vypil veľké množstvo alkoholu, si sadol za volant svojho osobného motorového vozidla, s ktorým absolvoval trasu z Trstína do Trnavy (18 km) v čase, kedy sa na cestách nachádzali iní účastníci cestnej premávky a v meste Trnava taktiež chodci na chodníkoch a zastávkach MHD. Dôvod, pre ktorý tak urobil, bol skutočne malicherný a závažnosť konania obžalovaného nijakým spôsobom neznižuje, práve naopak. Obžalovaný sa podľa svojich slov rozhodol odvieť svoju kamarátku do Trnavy, nakoľko už nešiel žiaden autobus a nenapadlo ho zavolať jej taxík. Obžalovaný viedol motorové vozidlo v čase, kedy mu bola hliadkou PZ nameraná hodnota 2,27‰ alkoholu v dychu. Odborná literatúra pritom definuje promile alkoholu v dychu v hodnotách medzi 2 až 2,99 promile, ako ťažký stupeň opitosti, pre ktorý sú okrem iného typické ťažké poruchy koncentrácie a motoriky, ktorých zachovanie je pre bezpečne vedenie motorového vozidla nevyhnutné.

Pokiaľ ide o následok konania obžalovaného, ten nenastal. Avšak to, že konanie páchatel'ov trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej, ktorého sa dopúšťajú ako vodiči motorových vozidiel, je spojené s vysokou spoločenskou nebezpečnosťou, je nesporné, nakoľko dôsledky spojené s jeho páchaním, ak nastanú, môžu byť mimoriadne tragické a nezvratiteľné.

Je názoru, že prevýchovu obžalovaného a ochranu spoločnosti je v jeho prípade možné dosiahnuť len nepodmienečným trestom odňatia slobody, pričom takto uložený trest nebude predstavovať neprimeraný prielom do zásady personalita a humanita trestu, z ktorej vyplýva zákaz ukladania neprimerane prísnych sankcií.

Navrhuje, aby Krajský súd Trnava podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku v spojení s § 322 ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému za spáchaný trestný čin uloží trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace so zaradením pre jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 4 roky.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 09.01.2024, v ktorom uviedol, že vzhľadom k veku obžalovaného, jeho prístupu k trestnému stíhaniu ako i stanovisku vysloveným pred súdom, že je ochotný vzdať sa aj vodičského preukazu, aj bezúhonnosti obžalovaného sa domnieva, že je postačujúci prísny OSP trest aj dlhodobý trest ZČ.

Na rozhodnutie o odvolaní prokurátora nariadil tunajší súd verejné zasadnutie, ktoré sa vykonalo v prítomnosti obžalovaného, jeho obhajcu a prokurátora.

Na verejnom zasadnutí prokurátor uviedol, trest uložený prvostupňovým súdom považuje vzhľadom na nameranú hodnotu alkoholu u obžalovaného za neprimerane mierny, v plnom rozsahu odkázal na argumentáciu uvedenú v odôvodnení odvolania a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol v zmysle návrhu uvedenom v odvolaní.

Obhajca obžalovaného uviedol, že chápe spoločenský záujem na preventívnych opatreniach, domnieva sa, že treba postupovať systematicky, aby aj osoby účastné takýchto konaní, aj na strane páchatel'ov, mali nejakú právnu istotu vo výsledku. Aj pri trestných činoch s oveľa závažnejšími následkami je známe zo súdnej praxe, že sa ukladajú prevenčné sankcie. Obžalovaný je v dôchodkovom veku, priznal sa, spolupracoval. Navrhol, vo vzťahu ku generálnej prevencii, sprísniť obžalovanému uložený trest, či už trest odňatia slobody alebo zákaz činnosti, avšak z hľadiska individuálneho posúdenia, má za to, že je u neho postačujúci podmienený trest odňatia slobody. Poukázal na jeho ochotu vzdať sa hoci už aj navždy vodičského oprávnenia. Navrhol alternatívne odvolanie prokuratúry ako nedôvodné zamietnuť, ak by sa súd tomuto rozhodol vyhovieť, rozhodnúť spôsobom, ktorý uviedol.

Obžalovaný uviedol, že je mu to veľmi ľúto, je pravdou, čo uviedol obhajca, je ochotný sa vzdať vodičského oprávnenia.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutého rozsudku v rozsahu a z dôvodov vymedzených odvolateľom, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa (vzhľadom na odvolanie prokurátora čo do výroku o treste a aj vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine a prijatie takého vyhlásenia súdom prvého stupňa) meritórne zaoberal len preskúmaním napadnutého výroku o treste.

Odvolačný súd konštatuje, že prvostupňový súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, toto zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z § 168 Trestného poriadku. Na skonštatovanie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd uvádza nasledovné:

Prvostupňový súd u obžalovaného správne vzhliadol poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, teda že sa k spáchaniu trestného činu priznal a jeho spáchanie úprimne oľutoval, pričom správne vyhodnotil neexistenciu priťažujúcej okolnosti. Pri prevahe poľahčujúcich okolností prvostupňový súd správne upravil hornú hranicu trestnej sadzby tým, že ju znížil o jednu tretinu rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby na 8 mesiacov. Prvostupňový súd taktiež správne prihliadol na okolnosti spáchaného skutku, ako aj na okolnosti na strane páchatel'a.

Prvostupňovým súdom uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 3 roky je pre obžalovaného trestom zákonným a primeraným, ktorý je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti a ktorý dostatočne naplní funkciu tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Na prehĺbenie výchovného pôsobenia trestu prvostupňový súd integroval, so súčasným uložením probačného dohľadu, trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 4 roky, obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok a povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediáčnym úradníkom. Uloženie viacerých trestov popri sebe tak, ako to urobil prvostupňový súd, považuje odvolací súd za primerané trestanie, ktoré je spôsobilé naplniť primárne účel tzv. individuálnej prevencie a sekundárne aj účel tzv. generálnej prevencie.

Prokurátor v odvolaní poukazuje na veľké množstvo nameraného alkoholu v dychu (2,27 ‰). Netreba ale opomínať fakt, že z hľadiska typovej závažnosti ide pri prečine ohrozenia pod vplyvom návykovej látky v jeho základnej skutkovej podstate podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona stále o trestný čin, ktorý je jeden z najmiernejšie trestných v celom zákone.

Z hľadiska stanovenej trestnej sadzby, ide v predmetnom prípade o prečin, za ktorý z hľadiska generálnej prevencie zákonodarca považoval za postačujúce stanoviť hornú hranicu trestnej sadzby na 1 rok, čím umožnil za jej spáchanie aj uloženie alternatívnych trestov aj podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody (s výnimkou ustanovenia § 49 ods. 2 Trestného zákona). Nie je úlohou súdu posudzovať správnosť zákonnej úpravy, pretože mu táto úloha, ako osobe interpretujúcej a aplikujúcej právo, neprináleží. Z rovnakého dôvodu nie je namieste, aby súd zákonnú úpravu možností ukladania rôznych druhov trestov zužoval tým, že z hľadiska splnenia generálnej prevencie automaticky vylúči možnosť uloženia iných druhov tzv. alternatívnych trestov, či možnosť podmieneného odkladu trestu odňatia slobody, hoci sú splnené zákonné podmienky na ich aplikáciu. Týmto spôsob by v prípade konkrétneho páchatel'a výrazne prevažoval prvok generálnej prevencie nad individuálnou prevenciou, čo v právnom štáte nie je želaný stav. Zároveň platí, že z hľadiska primeranosti trestu je potrebné uložiť trest v súlade so zákonnou úpravou, avšak zároveň taký druh trestu a v takej výmere, ktorý je nevyhnutný na splnenie účelu trestu, inak by uložený trest atribút primeranosti nespĺňal.

Odvolačný súd je názoru, že aj keď bola u páchatel'a prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona zistená ťažká opitosť (0,96 až 1,43 mg/l, teda 2,0 až 2,99 promile), tento možno stále potrestať podmieneným odkladom trestu odňatia slobody, ak sú na to splnené zákonné podmienky. Je tomu tak z dôvodu, že okrem stupňa opitosti majúceho vplyv na závažnosť spáchaného prečinu je potrebné zväžiť aj možnosti nápravy páchatel'a týmto druhom trestu. A práve táto ostatná zákonná podmienka v prípade obžalovaného podľa názoru odvolacieho súdu stále splnená je, čo vytvára prekážku pre jeho potrestanie nepodmieneným trestom odňatia slobody v zmysle návrhu prokurátora. Oproti názoru prokurátora, ktorý vo svojom odvolaní akcentuje všeobecné kritéria pre ukládanie trestov za tento druh trestnej činnosti, ako aj význam účelu trestu, ktorý sleduje naplnenie tzv. generálnej prevencie, je potrebné dať v tomto prípade dôraz na nevyhnutnosť individualizácie trestu. Odvolací súd je názoru, že je potrebné uložiť taký trest, ktorý bude pre konkrétneho páchatel'a trestnej činnosti spôsobilý naplniť najmä účel tzv. individuálnej prevencie. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá prakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu a bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

V prejednávacom prípade podľa názoru odvolacieho súdu postačuje uloženie trestu odňatia slobody s určením skúšobnej doby a nie prokurátorom navrhovaný nepodmienený trest, keďže podstatné je hlavne to, aby bol obžalovaný opätovne po určitý čas vedený k riadnemu životu, odstavený od možnosti viesť motorové vozidlá v cestnej premávke a nie to, či iba na krátke obdobie bude obmedzený na osobnej

slobody vo väzenskom prostredí. Iné nebezpečenstvo, ktoré by si vyžadovalo izolovanie obžalovaného od spoločnosti výkonom trestu odňatia slobody, z jeho strany reálne nehrozí. U obžalovaného bol vzhľadnuto predpoklad, že už samotné odhalenie trestného činu, jeho trestné stíhanie, negatívne zhodnotenie jeho osoby a jeho konania odsudzujúcim rozsudkom či hrozba eventuálneho budúceho výkonu trestu odňatia slobody by mali mať sami o sebe tak z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie rovnaké účinky ako uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Týmto podmienečným odsúdením súd vyjadril obžalovanému dôveru a zároveň mu dal možnosť, aby sa sám svojim správaním, bez izolácie od spoločnosti pričínil o to, že výkon podmienečne odloženého trestu odňatia slobody nebude nariadený.

Vo vyššie uvedenej súvislosti je potrebné pri ukladaní trestu zobrať do úvahy aj postoj obžalovaného k stíhanej trestnej činnosti, ktorý sa od začiatku trestného stíhania priznal a svoje konanie oľutoval a na hlavnom pojednávaní realizoval vyhlásenie o vine.

Pokiaľ ide o priestupky na úseku cestnej premávky, na ktoré poukazuje prokurátor vo svojom odvolaní, obžalovaný bol podľa evidenčnej karty vodiča postihnutý v súvislosti s vedením motorového vozidla trikrát za prekročenia povolených rýchlostí, raz za porušenie povinnosti byť pripútaný bezpečnostným pásom, raz za porušenie povinnosti mať pri sebe doklady a raz spôsobil dopravnú nehodu pri cúvaní. Z uvedeného vyplýva, že síce nejde o úplne vzorného vodiča, čo sa premietlo aj do nepriznania pohľadujúcej okolnosti vedenia riadneho života podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, no na strane druhej nejde ani o nedisciplinovaného vodiča, ktorý by svojim nezodpovedným správaním v cestnej premávke sústavne ohrozoval ostatných účastníkov cestnej premávky. Z uvedeného nemožno vyvodiť, že obžalovaný je nebezpečným vodičom, na ktorého je potrebné uplatniť ten najprisnejší trest, ktorý v rámci Trestného zákona možno za trestnú činnosť uložiť. Obžalovaný do spáchania prejednávaneho trestného činu nevedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu a na úseku cestnej premávky sa nedopustil žiadneho obzvlášť závažného konania, ktoré by vyvolalo vážne pochybnosti o spoľahlivosti obžalovaného na vedenie motorového vozidla.

Pokiaľ prokurátor poukazuje na priestupok zo dňa 03.04.2014, ktorého sa obžalovaný dopustil ako cyklista, kedy bol pod vplyvom alkoholu, je potrebné preukázať na to, že po tomto priestupku obžalovaný (podľa jeho výpovede) absolvoval protialkoholické liečenie (v roku 2015), teda očividne si uvedomil nebezpečnosť a neprípustnosť svojho konania a prejavil snahu po náprave a po vedení riadneho života. Od tohto incidentu, sa obžalovaný nedopustil žiadneho protiprávneho konania v súvislosti s požitím alkoholu alebo iných návykových látok a s výnimkou spáchania niekoľkých priestupkov viedol riadny život. Čo sa týka trestného činu, ktorého sa obžalovaný dopustil v roku 1987, odvolací súd poukazuje na to, že na obžalovaného sa hľadí, akoby nebol odsúdený a zároveň na veľmi dlhú dobu od jeho spáchania. Od tohto potrestania, obžalovaný z pohľadu trestného práva viedol riadny život, nedopustil sa žiadneho ďalšieho trestného činu a riadne sa začlenil do spoločnosti ako riadny občan. U obžalovaného teda v žiadnom smere nebadáť kriminálne sklony alebo tendenciu k porušovaniu právnych noriem, nakoľko uvedené nemožno vyvodzovať z pár priestupkov počas viac ako tridsiatich rokov, počas ktorých má obžalovaný udelené vodičské oprávnenie a zo spáchania trestného činu pred 37 rokmi.

Úvahy prokurátora o pravidelnom požívaní alkoholických nápojov vo zvýšenej miere a naznačenej závislosti obžalovaného od alkoholu ostali len v rovine špekulácií a domnienok, nakoľko závislosť od alkoholu nebola predmetom skúmania v rámci prípravného alebo súdneho konania, preto sa týmito námietkami odvolací súd bližšie nezaoberal.

Prvostupňový súd okolnosti namietané prokurátorom (výška zisteného množstva alkoholu v dychu, priestupky) pri ukladaní trestu zohľadnil, keď u obžalovaného vylúčil uloženie alternatívnych trestov a ukladal trest odňatia slobody, avšak zároveň správne nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bránili, aby bol obžalovanému trest odňatia slobody podmienečne odložený. Rozhodnutie o uložení probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe a vyššie uvedené povinnosti podľa ustanovení § 51 ods. 3, 5 Trestného zákona, celkom dostatočne zohľadňujú vysokú mieru ohrozenia, ktorej sa dopustil obžalovaný pod vplyvom veľkého množstva alkoholu. Spoločne s uloženým trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vytvorí možnosť výchovne pôsobiť na obžalovaného v tom smere, aby ho do budúcnosti odradil od podobného protiprávneho správania.

S poukazom na uvedené zistenia a závery, vyhodnotil odvolací súd všetky napadnuté výroky o treste a spôsobe jeho výkonu, ako vecne správne, zákonné a spravodlivé, preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.